

Една заранъ, като преглеждаше нѣкои отъ помѣщенията на лагера, Сурковъ влѣзе въ конюшната. Конетѣ съ отпустнати глави стоеха предъ кърмата, безъ да се докосватъ до нея. Муцунитѣ имъ бѣха покрити съ гѣста почернѣла кръвъ. Силно разтревоженъ, той извика коняра Ата. Неговиятъ тревоженъ викъ привлече всички. Дойде и Махара.

— Погледнете! — обърна се той къмъ нея — нѣщо е станало съ конетѣ.

Като видѣ окървавенитѣ конски муцуни, Махара запита коняра:

— Ата, какво се е случило съ конетѣ?

Старецътъ клатѣше глава и свиваше рамене.

— Где си ги поилъ ти днесъ?... Кажи! — извика тя повелително.

— Азъ не съмъ ги поилъ. Азъ спяхъ. Поилъ ги е Ялдашъ на рѣката — отговори нѣкакъ нерешително Ата.

Махара си спомни, че недалечъ отъ лагера имаше зелениясало блато, пълно съ пиявици и съ миязми, разнасящи смрадъ. Тя натри ржка съ влажна прѣстъ и бръкна въ отворената муцуна на близкия конь. Отъ тамъ извади една пиявица, после друга, трета и още нѣколко. Пиявицитѣ бѣха се загнуздили въ гърлото, подъ езика и по небцето на коня. Сжщото направи тя и съ другитѣ коне.

— Ялдашъ, — запита тя строго — защо си поилъ конетѣ съ развалена гнила вода?

— Змия! — изсъска Ялдашъ, и остриятъ му заканителенъ погледъ прониза Махара.

Нѣщо отъ преживѣно минало се пробуди въ паметъта на момичето. Стори ѝ се, че тя отдавна познава тоя погледъ, това животинско звѣрско лице и тоя издутъ и дебелъ вратъ, като на угоенъ селски бикъ.

Сурковъ не забеляза нищо.